

Viattomuus

Gnostilaisessa yhteisössä tammikuun teemana on viattomuus.

Erään tuttavani 8-vuotias tytär kysyi kerran: *"Mitä tarkoittaa viattomuus? Minä ainakin olen viallinen."*

Lapsen kysymys johti mielenkiintoiseen pohdintaan siitä, onko "viaton" vastakohta "vialliselle" vai ei. Jos sanotaan, että jokainen lapsi on täydellisen viaton syntyessään, niin milloin hänestä sitten tulee viallinen? Silläkö hetkellä, kun lasta moititaan "syylliseksi" johonkin, vai sillä hetkellä, kun hän kokee olevansa "syntinen" ihmisolento? Vai alkaako lapsi nähdä viallisuuden ja viattomuuden vasta silloin, kun hän oivaltaa tämän aineellisen maailman olevan harhaa ja näkymättömän maailman todellisuutta?

Miten me aikuiset ymmärrämme käsitteen "viaton"? Gnostilaisina haluaisimme uskoa, että jokainen ihmislapsi on syntyessään viaton ja täydellinen Jumalan lapsi. Viattomuus on synonyymi valkeudessa, puhtaudessa ja rakkaudessa olemiselle. Näin ymmärrettynä viattomuus on olemista yhteydessä Jumalaan. Jumala on ikuisesti täydellisen viaton ja kun me olemme yhtä Jumalan kanssa, mekin saamme olla täydellisen viattomia.

Miksi sitten koemme aineellisen ihmisyyden tasolla olevamme "viallisia" tai "syyllisiä" tai "syntisiä"? Miksi kuvittelemme olevamme jotain muuta kuin viattomia? Onko sisimpäämme juurtunut niin voimakkaasti harhaan siitä, että aina pitäisi olla joku syyllinen. Olemmeko eksyneet erillisyyden harhaan? Olemmeko unohtaneet alkulähteen? Kuvittelemmeko olevamme Jumalasta erillisiä olentoja – vain kehoja täällä Maan päällä, yksinäisyyden ja pelkojen maailmassa?

Valon evankeliumissa kerrotaan Jeesuksen sanoneen:

"Valon valtakuntaan pääsevät kaikki ne, jotka nöyrytyvät lapsen kaltaiseksi, sillä lapsen sydän on puhdas. Joka ottaa sydämeensä lapsen, on valmis ottamaan vastaan valon, ja joka on ottanut vastaan valon, on kohtaava sen, joka on minut lähettänyt. Puhdassydämiset saavat kulkea kohti viisautta ja Viisaus ottaa heidät lapsikseen."

Mutta Jeesuksen mukaan lapsenmielisyys on vasta ensimmäinen askel. Seuraava askel on viisaus. Valon evankeliumi jatkaa:

"Lapsenmielinen ajattelee kuin lapsi eikä voi ymmärtää kaikkea sitä, minkä täysi-ikäinen ymmärtää. Vasta kun lapsenmielinen jättää taakseen sen, mikä kuuluu lapsuuteen, hänestä voi tulla täysi-ikäinen. Vasta täysi-ikäinen voi oppia viisautta."

Rakkaus on tärkeä avain viattomuuteen. Viattomuus taas on avain yhteyteen Jumalan kanssa. Kun tunnemme olevamme rakastavia ja rakastettuja olentoja, huomaamme myös olevamme viattomia ja täydellisiä. Näin olemme paljon lähempänä todellista olemustamme. Muistamme olevamme pohjimmaltamme henkiä ja ikuisessa yhteydessä Jumalaan. Huomaamme, että vaikka olemme jonkin aikaa olleet eksyksissä, olemme

koko ajan olleet kiedottuna Jumalan rakkauteen. Kun oivallamme tämän, silmämme avautuvat ja havahdumme unestamme.

Tämä on kauniisti ilmaistu gnostilaisen messun ”Ave Sofian” sanoituksessa:

”Viisaus! Sä kaikkeuden korkein mieli, kuule rukouksemme.

Lapsinas me lähestymme sua, Sofia.

Unestamme heränneinä juuri, valon hohde meitä johdattaa viisauttasi kohti ja näyttää tiedon ikuisen.”

Voimme luottaa näkymättömään korkeampaan viisauteen itsessämme. Viattomuus on uskallusta antaa itsemme rakastavan viisauden hoivaan. Lapsenkaltaisina voimme viattomuudessamme luottaa siihen, että meistä pidetään huolta. Sisimmässämme oleva korkeampi voima on luonnollisessa yhteydessä kaikkeen olevaiseen. Jumala on meissä jokaisessa.

Sen lisäksi, että oivallamme itse olevamme viattomia, yhtä tärkeää on tunnistaa viattomuus myös jokaisen kohtaamamme ihmisen sielussa. Kun alamme muistaa itse olevamme valoa täynnä olevia henkiä ja täydellisen viattomia, huomaamme pian, että myös kaikki kohtaamamme ihmisolennot ovat yhtä viattomia ja täydellisiä kuin mekin – olemmehan me yhtä kaiken olevaisen kanssa. Jokainen ihminen, ulkokuoresta riippumatta, on viaton. Valkeudessa olemme yhtä, saman taivaallisen Isän lapsia.

Lopuksi tuntemattoman japanilaisen runoilijan sanat:

”Unohdin sinut,

pihkan tuoksuinen metsä,

lumilakeus.

Havahduin unestani,

eilisistäni, tänään.”